

A peremen

Sokszor hallottam másoktól, hogy a fiatalok élete felhőtlen, nem tapasztaltunk eleget ahhoz, hogy megéljünk mélypontokat és többször elgondolkoztam rajta, hogy vajon tényleg így van? A kor határozza meg, mennyit ér egy sérelem? Még általános iskolába jártam, mikor az önutálattal küzdöttem, és bár fiatal voltam, megértettem, hogy min megyek keresztül. Állandóan a tükörben nézegettem magam, és olyan ruhákat hordtam, amiben eltakarhatom azt, amit én sosem szerettem látni. Azt gondoltam mások undorodnak tőlem a kinézetem miatt és nem akartam mutatkozni a barátaimmal, nehogy szégyent hozzak rájuk. Félttem attól, hogy kirekesztenek, félttem attól, hogy mások mit fognak gondolni rólam, és elmondhatatlanul sok mindent tettem azért, hogy változtassak ezen. Leginkább bántottam magam, hiszen olyan fiatalon még azt is szégyelltem, hogy ilyen és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejemben, nemhogy elmondjam bárkinek is, min megyek keresztül. Folyton szidtam magam, amiatt, amilyen vagyok és olyat tettem, amit nem tudtam meg nem történné tenni. A sok stressz miatt reflux alakult ki nálam, amitől sok súlyt vesztem és végre boldog voltam, amiért úgy néztem ki, mint mások. Innentől kezdve a stressz folyamatosan velem volt, ez volt az én legnagyobb ellenségem és még most sem tudom a hátam mögött hagyni, olyan, mint egy rágógumi, amit a diákok az iskolai székek aljára ragasztanak. Te tudod, hogy ott van, mert érzed, de más nem látja, csak ha a helyedbe lép. Mindig meg akartam felelni másoknak, ha valaki jobb jegyet szerzett az iskolában, már jobban törtem magam amiatt, hogy többet nyújtsak, jobb jegyeket érjek el, és rám is olyan büszkék legyenek, mint a kitűnő tanulókra. Ezzel ellentétben meg kellett tanulnom, hogy nem lehetek tökéletes, ugyanis sosem sikerült azt elérnem, amit szerettem volna, és néha el is raktároztam magamban, hogy igen, ez rendben van, lehetek jó ember attól függetlenül, hogy milyen osztályzataim vannak. Pedig mindig is azt hittem, hogy az eredményeim határoznak meg. Az, ha csak ötösöket látok a bizonyítványomban. De ki mondta? A tanár, aki szerint csak akkor boldogulunk, ha egy trapéz szögeit meg tudjuk határozni? Vagy a szülő, aki arra biztat, hogy legyél mindennél jobb és mesélhessen rólad másoknak? Esetleg a diáktársak, akik kinevetnek, ha rosszabb jeggyel végzed egy dolgozatnál, mint ők? De végül mindig az a kis hang nyert a fejemben, ami azt mondta; szánalmas vagy. Más szempontból nézve viszont a rossz is megtanítja az embert valamire. Például segített abban, hogy semmit ne adjak fel olyan könnyen és küzdjek azért, amit el akarok érni. Bár jó lett volna azt észben tartani, hogy nem baj, ha elbukom, mégis több alkalommal merült fel bennem, hogy nem elég az, amit teszek. Úgyhogy igyekeztem jót tenni és ezzel kitölteni magamban azt az ürességet, amit a magam iránt érzett szánalom okozott. Amikor gimnáziumba kerültem, úgy éreztem, ez egy új kezdet, most új székbe ülhetek, egy olyanba, aminek az alján nincs rágógumi. Egyre jobban tanultam, végre jobban éreztem magam és a külsőmet se szégyelltem, mert a sok önmarcangolás átfordult valami olyanba, ami már csak arra készítetett, hogy küzdjek azért, amit szeretnék és fogadjam el úgy magam, amilyen vagyok. Ott segítettem a tanulásban másoknak, ahol tudtam, szórólapokat osztottam, hogy könnyítsem más munkáját és karácsonykor egy adománygyűjtést is szerveztem egy otthonnak. Ez a stresszmentes időszak azonban nem tartott sokáig, olyan volt, mintha csak azért jött volna, hogy

kiemeljen a sötétségből, hogy legyen erőm átvészelni a következőt, mikor visszaesek. Mindig volt valami, amiért törtem magam, arra vártam, hogy betöltsen a tizenhatot és dolgozni kezdjek, hogy segíthessek a családomnak, mivel sosem voltunk olyan anyagi helyzetben, amikor nem kellett a pénz miatt aggódnunk. Már fiatalon tapasztaltam, hogy korábban felnöttem, mint kellett volna. Anyukámnak és az egyik nővéremnek volt egy autóbalesete még kiskoromban, ami után elhatároztam magam, hogy mindent megteszek, ami akár csak egy kicsit is segít egyik szülőmön, és megkönnyítsem a dolgát. Megtanultam főzni, megcsináltam a házimunkákat, mindent megtanultam, hogy iskolából hazaérve, el tudjam őket végezni, mielőtt hazaérnek a szüleim a munkából. Ezt általános iskolában kezdtem, és végül miután betöltöttem a szükséges korhatárt, dolgozni kezdtem. Azért gyűjtöttem, hogy ha nekem szükségem lenne valamire, azt én vásárolok meg és ne terheljek ezzel senkit se. Amikor néha visszagondoltam kissé elszomorított, amiért nem tudtam úgy élni a teljes gyerekkorom, ahogy egy gyereknek kellett volna, felhőtlenül és játszva, de nem bánom, hiszen megtanultam felelősséget vállalni magamért, önálló lettem és egy terhet is levettem a szüleim válláról azzal, hogy nem kellett még miattam is aggódnuk. Azonban az akkori munkahelyemen sem éreztem jól magam mindig, de nem választhattam, a korom miatt kevés hely volt, ahova jelentkezhettem. Pont a fiatalságom miatt szabtak rám olyan feladatokat, amit más nem akart elvégezni, minden alkalommal valami másba kötöttek bele, szimplán azért, hogy kifejezzék, ők magasabb beosztásban vannak, mint én. Ezzel együtt a kéretlen odaszólásokat is meg kellett szoknom, hiszen, ha megemlítettem nemtetszésemet, én voltam az, aki nem értette a viccet, mivel állításuk szerint, csak az volt, semmi más. Ha valamit nem csináltam jól, ahelyett, hogy segítettek volna, lenéztek, és később nem is rejtegetve panaszkodtak másoknak a történetekről. Nem érettem, hisz még csak egy gyerek voltam, új ebben a világban, mégsem tehettem semmit ellene. Úgy éreztem magam, mint egy bábú, akit kedvükre irányítanak, akiről azt mondanak, amit akarnak, csak azért, mert felnöttek és régebb óta helyezkednek el ott. De miként tanuljak, ha nem azzal, hogy elbukom és felállok? Miért nem dolgozhatok anélkül, hogy érezném magamon az ítélkező tekinteteket, amit az okozott, hogy kezdő voltam? Ezek ellenére sem állított meg semmi abban, hogy abbahagyjam, és végül elértem azt a pontot, mikor már úgy bántak velem, mint egy rendes munkatárssal. Észrevettek és emberségesek voltak, de csak miután szerintük kiérdemeltem. Az esetemből tanulva viszont, ha egy új fiatal érkezett, igyekeztem segíteni neki, és olyan bánásmódot biztosítani neki, amit én nem kaptam meg, hiszen mindenki megérdemli, hogy olyan körülmények között dolgozzon, ahol nem bánnak vele lekezelően. Amikor már azt hittem, nem lehet rosszabb, sikerült ezt megcáfolnia valaminek, ami még álomban sem jutott volna eszembe, hogy velem is megtörténhet. Ez pont olyan, mint mikor az emberek látnak valamit a tévében és csak legyintenek egyet kijelentve, hogy velük ez úgysem eshet meg. Egy évvel ezelőtt úgy bukkant fel a kapunk előtt egy férfi, aki az egyik testvérem felől érdeklődött, mint valami baljós előjel, amitől a hideg is kiráz mindenkit. Faluban élünk, így hamar kiderült ki ő, hol lakik, azonban rólunk is ugyanez volt elmondható. Az idős férfi tőlünk egy utcára lakott, innen ismerte meg a nővéremet, hiszen a buszmegállóhoz csak egy út vezetett, így házának ablakából figyelte ki őt, ami után egyre tolakodóbban kezdett faggatózni. Levelet küldött neki,

kérdezősködött róla a szomszédoknál, s annak ellenére, hogy sosem találkoztak szemtől szemben, ami annak volt köszönhető, hogy a nővérem már keveset tartózkodott otthon, semmi nem állította meg őt abban, hogy tovább járjon hozzánk miatta. Mérheterlen düh áradt szét bennem, amiért állandóan zargatta őt, és nem értette meg a nemet, így egy alkalommal, mikor ismét eljött hozzánk, hogy átadja levelét, én álltam elé, hogy közöljem vele; nem szeretnénk, ha többet idejönne és kapcsolatba lépne a családom bármelyik tagjával. Azt hittük vége van és egy részről így is volt, annyi különbséggel, hogy én lettem a következő áldozata. Attól a naptól kezdve, mikor iskolába indultam és elhaladtam a háza előtt, ő kint volt és várt. Várt rám, hogy állítása szerint beszélhessem velem, hogy barátkozzunk és találkozzunk. Furcsa, mert addig fel sem tűnt, hogy ott lakott, olyan volt, mintha egész életemben nem láttam volna még őt, erre hirtelen a semmiből megjelent ő, hogy tönkre tegyen valami olyat, ami egészen addig rendben volt bennem. Sorban derült ki minden, most már utánam kérdezősködött, a nevemre volt kíváncsi, hogy kapcsolatban vagyok-e, ugyanis ő egy feleséget szeretett volna magának és erre engem talált a legmegfelelőbbnek. Bármikor mentem, és jöttem haza az iskolából, ő ott állt, olykor az út közepén várva érkezésemre, hogy beszélni tudjon velem. Megjegyezte melyik nap, hány órakor sétálok el a háza előtt, reggel és délután is, és nem volt semmi esélyem menekülni tőle. A szüleim és a barátaim is igyekeztek elkísérni a buszmegállóba, hogy ne essen bántódásom, olyankor pedig mindig visszavonult. Ő csak arra várt, hogy egyedül legyek végre. Bárhova mentem, egyre többet néztem a hátam mögé többször is, hogy biztos legyek benne; nem követ senki, egyedül vagyok. Eleinte fel sem tűnt, hogy mennyire megviselt, arra gondoltam, hogy másokkal komolyabb, súlyosabb dolgok is történnek, hálásnak kéne lennem, amiért csak beszélni próbált velem, de egyre jobban megmutatkozott, mennyire elfojtottam a félelmemet. Tizenhárom éve kezdtem el táncolni versenyszinten. Megyei, országos és nemzetközi versenyeket nyertem egyénileg és csapatban is, imádtam futni és sportolni, míg nem egyik nap az iskolában, futás után rosszul lettem. Senki nem értette, mi történt, még én sem igazán, ugyanis sosem volt még csak ehhez hasonló sem, nem tudtam, mihez kötni, s onnantól kezdve ez folyamatossá vált. A sok mozgás gyorsította a szívverésemet, amire a szervezetem reagált, úgy érezte, mintha veszélyben lennék és csak fokozódtak a tünetek, amivel beindult a pánikroham, amit meg sem tudtam állítani, csak átvészelni. Nem tudtam elfogadni, hogy emiatt nem táncolhatok többé, ezért próbáltam folytatni, ami odavezetett, hogy próbák közben és fellépések után alakult ki a roham. Az egyik alkalommal a falu által szervezett eseményen vettünk részt csapat szinten, mely után ismét jelentkeztek nálam a tünetek, így olyan helyre vonultam, ahol csak a csapattársaim voltak velem, és tudtam, más nem lát engem. Ilyenkor a földre fekszem, mert lábaim, kezeim zsibbadni kezdenek, szívverésem felgyorsul, hiperventilláció lép fel, amit sírás kísér és minden zaj megszűnik körülöttem, csak én vagyok, ahogy próbálok küzdeni a levegővel, ami egyre csak fogyni kezd, hogy aztán megfojtson a félelem. Ezután egy-két nappal később, az idős férfi ismét az utcán várt engem, és most nem csak annyit mondott, hogy hallgassam meg őt és beszéljünk, hanem valami olyat, amivel akkor először elérte, hogy megálljak és ráfigyeljek. A fellépésem utáni rosszullétem felől érdeklődött, amit hallva azonnal lefagytam, hiszen tudtam, ezt mit jelent. Ő jelen volt,

mikor én azt hittem, senki nincs ott. Ekkor világosult meg bennem, hogy követett engem, elbújt és figyelt, ami akkora félelmet eredményezett bennem, hogy azonnal menekülnöm kellett, mert egy másodpercnél sem akartam tovább a közelében maradni. Valósággal rettegettem attól, hogy akkor csap majd le, mikor én nem számítok rá, ugyanakkor dühös is voltam, amiért nem figyeltem jobban és amiért ő nem vette észre, hogy amit tesz, az rossz. Nem kellett volna hibáztatnom magamat a törtétekért, de tudatlanul is megfordult a fejemben, hogy mi van, ha azon a napon nem állok elé, és nem lát meg. Akkor is így alakultak volna a dolgok? Imádkoztam azért, hogy véget érjen minden, hogy többé ne érezzek semmit és egy szemhunyással mindennek véget vethessek, s már csak azon kaptam magam, hogy azt mondogattam; ami ma fáj, az holnap már nem fog. Azt vártam, hogy lehunyom a szemem, s mikor másnap felkelek, egy új lehetőséget kapok arra, hogy máshogy lássam a világot, hogy máshogy kezeljem a problémákat, hogy egy fokkal jobban érezzem magam a saját életemben, amivel meggyőzőm magam arról, hogy ne a könnyebb utat válasszam, hanem a nehezebbet. De ez sem ment olyan egyszerűen, mikor szinte minden megváltozott körülöttem. A táncot és minden más sportot abba kellett hagynom, ugyanis addig fajultak a rohamok, hogy mentőt kellett hívni hozzám, ezért megvonták tőlem az én érdekeimben. Nem bírtam elviselni, hogy az, ami egészen addig az életem része volt, azt el kellett engednem, valaki olyan miatt, aki a félelemben tartással betegített meg. Tönkre tette bennem a biztonságérzetet, tönkre tette a napjaimat és még a lelkem ép darabjaiba is beletaposott. Üresek lettek a napjaim, nem tudtam mit tegyek és hiányzott az, amire minden nap vártam, hogy végre táncolhassak. De már nem tehettem meg ezt. Továbbra is a nyomomban volt, bár én nem kaptam leveleket, nekem az utcában lévő oszlopra írt üzeneteket, oda, ahol biztos volt benne, hogy látni fogom. Az én nevemet nem tudta, ezért úgy becézett; Szőkeség. Most már nem csak őt, nem csak a helyzetet és az életet utáltam, amiért ez történik velem, hanem a hajam színét is, ez pedig arra készítetett, hogy pár nappal később vörösre festettem azt, hogy ne tudjon többé úgy hívni. Nem akartam, hogy bárhogy is megnevezzem, nem voltam az ismerőse, a barátja és főleg nem voltam a múzsája. Az oszlopra írt üzenettel és a hangfelvétellel, ami az egyik olyan alkalommal készült, mikor várt engem és beszélgetést próbált kezdeményezni, végre volt lehetőségünk feljelenteni őt zaklatásért, mivel még kiskorú voltam és be tudtuk bizonyítani a tetteit. Mondhatnám, hogy ez a végét jelentette a törtéteknek, ugyanis ettől kezdve, csak egy alkalommal történt meg, hogy majdnem egy utcán keresztül követett haza engem, s bár ő felhagyott a cselekvéseivel, én nem maradtam a régi. Bármikor elsétáltam a háza előtt kapucnit húztam a fejemre, hogy ne lásson se engem, se a hajamat, mindig felgyorsult a szívverésem, mikor tudtam, hogy közeledek hozzá lépteimmel, és többé nem tudtam, nem őt keresni mindenhol. A sötétben, a fák között, a házak mögött, még a saját házamban is félttem attól, hogy valahol bejutott és figyel engem, én pedig nem tudok róla. Éjjel a sötét ablakon bámultam ki, várva, mikor jelenik meg az arca ott és jön felém, hogy teljesítse akaratát. Az álmaimban is ott volt, minden alkalommal menekültem tőle, pedig sosem támadott meg, csak figyelt. Semmi nem tudta elfeledtetni velem, még csak azért sem, mert minden nap látom az elmosódott feliratot azon az oszlopon, amitől nem lehetett teljesen megszabadulni. Az igazságtalanság pedig az, hogy én tovább szenvedtem még ezek után is, míg őt nem érte semmilyen

kár, arra alapozva az ítéletet, hogy betegségben szenved, és hogy gyakorlatilag nem történt semmi. Egy évet kapott próbaidőn, azt mondták, ha ez idő alatt nem tapasztalok semmit, az ügyet lezárják és ő szabad lesz. Ez pedig csak tovább szította bennem a mérget. Tényleg így kell lennie? Tényleg élhet tovább, folytathatja a saját életét, mintha mi sem történt volna, mikor az enyémet elpusztította? Tényleg neki kedvez a törvény mindezek után? Sosem beszéltem róla másoknak, mivel mikor megtettem, olyan volt, mintha nem érezték volna meg a súlyát annak, ami történt. Valaki azt mondta, nem kell félnem, nem fog bántani, valaki nem is értette, miként történhetett ilyen, mikor ő ismerte régebben azt a férfit, akit olyan jelzőkkel illetett; okos, művelt férfi. Tudtam, hogy sajnálnak engem, de nekem erre nem volt szükségem, csak arra, hogy megértsék azt, mi az, ami már sosem lehet a régi. Egyszerre akartam azt, hogy mindenki tudja, mit éltem át, hogy könnyebb legyen elfogadnom, hogy ezek valóban megtörténtek velem, s egyszerre akartam elhallgatni mindent, hogy ne lássák rajtam, mennyire megviselt, mert nem értették; *Miért is fáj ez nekem annyira, mikor lényegében nem történt semmi?* Kérdezték őket. Nem értették, hogy miért viselt meg egy tizenhét éves lányt, hogy egy hatvanhárom éves férfi akkor is a közelében volt, mikor nem tudott róla? A problémám szinte eltörpült, mikor mások beszéltek róla, olyannak tűnt, ami nem érdemli meg, hogy bánkódjak rajta. Azt mondták, engedjem el, lépjek tovább. És ekkor egyre jobban elkezdtem észrevenni, hogy az emberek nem értik meg a másikat egészen addig, míg nem voltak hasonló helyzetben. Minden egyes alkalommal, mikor valaki tanácsot próbált adni, azt gondoltam; mondani könnyű, de átélni nem volt az. Ez arra készítetett, hogy ne mondjak semmit senkinek. Hiába akartam, hiába nyitottam ki a számat, hogy üvöltsek, és tudassam mindenkivel, mennyire összetörtem, nem jött ki hang a torkomon, mintha én is tudatosítottam volna magamban, *hogy nem történt semmi.* Egyedül voltam a sok ember között, akik lehet, megértettek volna engem, lehet, hogy nem, de semmi energiám nem volt tovább próbálkozni, keresni valaki olyat, aki tényleg megért engem és úgy segít rajtam, ahogy nekem szükségem van rá. Az érzés, hogy senki nem ért meg, továbbra is megragadt bennem, és egyre többet kezdtem azt érezni, hogy a barátaim sem tudják már, ki vagyok. Mindig azt hittem, hogy nekem nincs szükségem barátokra és nem is tudom hogyan kell barátokat szerezni, mégis mellém került négy hihetetlen ember, akik bár tudtak rólam dolgokat, de nem mindent. Nem azt, ami olyanná alakított amilyen most vagyok. Többször voltak köztünk nézeteltérések, és minden alkalommal, az váltotta ki ezeket, hogy úgy éreztem; nem szeretnek engem. Velem nem viselkedtek úgy, mint egymással, rám nem néztek úgy, mint a másokra és hiába tettem azért, hogy ez ne így legyen, mintha nem ért volna semmit sem. Ez pedig azért viselt meg, mert valójában nem így volt. Mert akkora félelem volt bennem mindennel kapcsolatban, annyira túlgondoltam mindent, mikor egyedül voltam, hogy elhitttem magammal; engem senki nem ért meg és nem is visel el, és mindezt azért, mert a stressz továbbra sem tűnt el az életemből, csak egyre nagyobbra nőtte ki magát. Ezt pedig csak fokozta, mikor az az idegen egy nap úgy döntött, tönkre teszi valaki életét, hogy neki jó legyen. Próbálok elfogadni, hogy már nincs többé, hogy nem keres engem, nem vár rám és nincs miért aggódnom, mégis nehezen megy. Az egyedüli, ami egy kicsit is elfeledteti velem ezeket az érzéseket, az a megfélelési kényszer volt, ami egyre jobban tért vissza az

életembe az érettségi közeledtével. Ilyenkor mindenki arról beszél, hova szeretne tovább menni, mi az, amit tud, mi az, amit nem, és mennyit kellene még tanulnia. Nekem is ugyanazok a gondolatok jártak a fejemben, mint másoknak, de az emberek tudatlanul is nyomást helyeznek egymásra ezzel, mert képtelenek nem foglalkozni azzal, hogy mennyire maradtak le a tanulással. Próbáltam kizárni ezeket a kijelentéseket, az olyan tanárok szavait, akik szerint ez dönti el az életünket, ez az, ami meghatároz minket és azt, hogy milyen jövőnk lesz. Ez valahol igaz volt, tudtam jól, hogy nekem küzdenem kell azért, hogy oda kerüljek, ahova szeretnék, ugyanis, ha már az egyik álmodtól megfosztottak, nem akartam, hogy a másikat is elvegyék tőlem. Bűncselekmények áldozataival szeretnék foglalkozni, hogy át tudják vészteni a velük történeteket, és úgy segíteni rajtuk, ahogy rajtam sosem tudtak. Ezért pedig meg kell dolgoznom, tudom, hogy nem hagyhatom veszni, hiszen már csak ez maradt nekem, semmi más, ami értelmet adna az életemben. A tanulás segít abban, hogy ne legyen időm gondolkodni olyan dolgokon, amik arra készítetnének, hogy olyat tegyek, amit később megbánnék. Hiszen nem lehetek valaki halott lánya, húga, valaki halott barátja, sem tanítványa. Viszont az, hogy most ezt írom, felidéz bennem mindent, amit el akartam nyomni, és eszembe juttatja azt, hogy hallatnom kell a hangomat, hogy mások tudják, hogy minden probléma és gond számít, még akkor is, ha nem így gondolják. Mert a zaklatás lehet többféle, és tudom, hogy sokan nem beszélnek róla, mert nem mernek, vagy rossz érzéseket keltenek bennük a történetek, pedig ez akár minden napos eset is lehet. Ugyanis egyáltalán nincs rendben, ha leszólítanak az utcán sétálva, az sincs, ha a metróon, villamoson méregetnek és ahogy az se, hogy kéretlen megjegyzéseket tesznek rád bárhol is vagy. Nem lehet feldolgozni valamit, ha örökre magunkban tartjuk, meg kell osztanunk a történetünket, hogy mások is érezzék; nincsenek egyedül. Hiszek abban, hogy minden okkal történik az életben, hogy a döntéseim, akár jók, akár rosszak, egy olyan útra vezetnek, ahol nekem lennem kell. Minden, ami eddig velem történt, az azért volt, hogy egy olyan emberré alakítson, aki nem bújik el mások elől, felvállalja a problémáit és arra törekszik, hogy megoldja azokat. Nem azért kell dolgoznom, hogy mások elfogadjanak, nem azért, hogy megfeleljek az ideális elvárásoknak, hanem azért, hogy egy nap azt mondhassam: Büszke vagyok magamra.